

David Lagercrantz

Obscuritas

Traducere din limba suedeză de
Carmen Vioreanu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Jonas Haage / nkel.se
Foto copertă: ©Anders Thessing

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Andreea-Lavinia Dădârlat

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAGERCRA NTZ, DAVID

Obscuritas / David Lagercrantz ; trad. din lb. suedeză de
Carmen Vioreanu. - București : Editura Trei, 2022

ISBN 978-606-40-1322-4

I. Vioreanu, Carmen (trad.)
821.113.6

Titlul original: Obscuritas
Autor: David Lagercrantz

Obscuritas © David Lagercrantz, first published by Norstedts, Sweden,
in 2021.
Published by agreement with Norstedts Agency.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1322-4

Unu

Șeful poliției era un idiot.

Totul era un rahat total lipsit de sens.

Comisarul Fransson ținea un expozeu lung, morocănos, iar pe Micaela Vargas nu o mai țineau puterile să asculte. În plus, era mult prea cald în mașină și se aflau în fața vilelor de paradă din Djursholm.

— N-am mers prea departe? zise ea.

— Calm, calm, fetițo, nu sunt chiar ținuturile mele natale, răspunse Fransson, făcându-și vânt cu mâna.

În scurt timp intrară încet într-o grădină întinsă și ajunseră la o casă mare de piatră cu coloane alburii pe latura lungă, iar ea avea emoții din ce în ce mai mari. De fapt, lucra ca polițist de proximitate. Dar vara aceasta fusese cooptată într-o anchetă criminalistică, pentru că avea anumite cunoștințe despre suspectul Giuseppe Costa. În general alerga să rezolve chestii și făcea verificări simple. Cu toate astea, acum o luaseră și pe ea la un anume profesor Rekke, care, după spusele șefului poliției, i-ar putea ajuta în anchetă.

— Aceea probabil e doamna, zise Fransson și arătă cu degetul spre o roșcată frumoasă în pantaloni albi, care stătea pe verandă și care îi întâmpină.

Femeia părea desprinsă dintr-un film, iar Micaela coborî din mașină transpirată și stingherită și se îndreptă spre vilă, traversând aleea cu pietriș.

Doi

Cel mai adesea, Micaela venea devreme la serviciu. Dar în dimineața aceasta, cu patru zile înainte să meargă la casa mare de piatră, stătea în bucătărie și lua micul dejun, deși era trecut de 9. Sună telefonul. Era Jonas Beijer.

— Șeful poliției ne-a chemat pe toți la el, zise el.

Nu-i spuse de ce. Dar îi dădu senzația că supraestimează importanța momentului. Se îndreptă spre oglinda din hol și trase de hanoracul extralarge care atârna pe ea fără formă. „Arăți de parcă ai vrea să te ascunzi“, i-ar fi spus fratele ei, Lucas. Dar ei i se părea că hanoracul îi vine bine. Își perie părul, iar bretonul îl pieptănă pe frunte, astfel încât aproape că îi acoperea ochii, și porni spre metrou.

Era 19 iulie 2003 și Micaela tocmai împlinise 26 de ani. Era destul de puțină lume în vagoane. Se așeză într-un separeu liber de patru locuri și căzu pe gânduri.

Sigur că nu era ciudat că acest caz interesa conducerea poliției. Crima în sine poate că fusese un acces de nebunie, o chestie făcută la beție. Dar alta era miza anchetei. Jamal Kabir, cel ucis, era arbitru de fotbal și refugiat din Afganistanul talibanilor, și fusese omorât în

bătaie cu o piatră, după un meci de tineret de pe Grimsta IP. Era de la sine înțeles că Falkegren voia să se bage și el.

Coborî la stația Solna Centrum și merse mai departe spre sediul poliției de pe Sundbybergsvägen, gândindu-se că astăzi va spune în sfârșit deschis unde i se pare ei că schiopătează ancheta.

Martin Falkegren era cel mai tânăr comandant de poliție din țară și voia să privească înainte și să țină pasul cu tot ce era nou. Își purta ideile precum medaliile pe piept, cum obișnuiau oamenii să spună, nu foarte amabil, bănuia el. Dar el era mândru de deschiderea lui, iar acum încercase din nou o abordare diferită. Poate se vor enerva. Dar așa cum îi spusese soției sale, era cea mai bună prelegere pe care o auzise. Merita categoric o încercare.

Scoase scaune în plus și așeză sticle de apă Ramlösa și două castroane cu bomboane cu lemn dulce, pe care secretara sa le cumpărase de pe vaporul de Finlanda, și ciuli urechile după pași pe coridor. Deocamdată, nimeni nu părea să se îndrepte într-acolo și, preț de o clipă, și-l imagina pe Carl Fransson în fața lui. Își închipui corpul imens și greu și privirea critică și de fapt, își zise el, nu putea să-l învinovățească. Niciun coordonator de investigație nu vrea să se amestece conducerea în ancheta lui.

Dar acum și împrejurările erau speciale. Făptașul, un italian narcisist și dus cu pluta, îi manipula de le săreau capacele. Era de-a dreptul de toată jena.

— Scuze, eu sunt prima?

Era tânăra chiliană. Nu mai știa cum o cheamă. Ținea minte doar că Fransson voia s-o dea afară din grup, fiindcă era un fel de Gică-Contra.

— Bine ai venit! Nu cred că am făcut cunoștință, zise el și întinse mâna.

Ea o prinse ferm și, preț de o clipă, Falkegren o studie din cap până-n picioare. Era destul de mică de statură și îndesată, cu păr des, cârlionțat și un breton lung pieptănat în jos pe frunte. Avea ochii mari și oblici, cu o licărire de un negru intens. Avea ceva care-l atrăgea și îl îndepărta deopotrivă și avu chef să o atingă puțin. Dar deveni neașteptat de timid și mormăi doar:

— Tu îl cunoști pe Costa, nu?

— Îl știu mai degrabă din auzite, răspunse ea. Suntem amândoi din Husby.

— Cum l-ai descrie?

— E puțin genul *showman*. Avea obiceiul să ne cânte în curte. Poate deveni teribil de agresiv când bea.

— Da, observăm asta. Dar de ce ne minte în față?

— Nu știu dacă minte, zise ea, iar Falkegren nu aprecie răspunsul.

Idea că ar fi reținut persoana greșită nu exista în universul său abstract. Probatoriul era dificil și se făceau pregătiri pentru chemarea în judecată. Singurul lucru care le lipsea era o mărturie și tocmai despre asta intenționa să vorbească. Dar nu apucă să mai discute și altceva cu ea. Îi auzi pe coridor pe ceilalți și atunci își îndreptă spatele și îi felicită pe toți.

— Bine lucrat. Sunt mândru de voi, băieți, zise el și chiar dacă nu era o formulare foarte reușită, ținând cont de prezența chilienei, nu se corectă.

Se concentrează să găsească un ton colegial. Dar nici asta nu-i ieși. Se trezi spunând:

— Ce nebunie! Și totul pentru că arbitrul n-a fluierat penalti.

Poate că nu era cea mai nuanțată chestie pe care o spusese vreodată. Pe de altă parte, era doar o expresie, un mod de a începe discuția. Însă Fransson sigur că profită de ocazie și-i atrase atenția că în realitate era cu mult mai complicat. Există un motiv clar, spuse el, poate că nu pentru din aștia ca tine și ca mine, dar pentru un tată alcoolic de fotbalist, fără control asupra impulsurilor, care trăiește pentru reușitele de pe teren ale fiului său, da.

— Da, da, evident, zise el. Dar Doamne, Dumnezeuule, totuși... am văzut secvența video. Costa înnebunise de-a binelea, pe când arbitrul... Oare cum îl cheamă?

— Jamal Kabir.

— ... pe când Jamal Kabir era foarte calm. Apropo de calitate morală.

— Așa s-a spus.

— Și cum flutură din mâini. Elegant, nu-i așa? De parcă ar dirija tot meciul.

— E puțin special, așa e, zise Fransson și atunci Martin Falkegren își întoarse privirea de la el și decise să reia inițiativa.

Nu conversație de complezență trebuia să facă.

Micaela se așeză mai bine în scaun. Atmosfera nu era cine știe ce, deși Falkegren se străduia foarte tare să pară membru al echipei. Dar era un proiect sortit eșecului de la bun început. El era un alt gen. Zâmbea tot timpul și purta un costum lucios pe care-l combinase cu o pereche de mocasini negri cu ciucuri.

— Și altfel, care e situația probelor, Carl? Am vorbit foarte pe fugă cu... zise el și se uită la ea.

Dar nu păru să-și amintească numele ei sau ajunse să se gândească la altceva, fiindcă lăasă propoziția să plutească în aer. De aceea Fransson interveni și prezentă situația probelor și sună convingător, așa cum se întâmpla de fiecare dată când vorbea. Singurul lucru care părea să lipsească era o sentință cu executare, și poate că tocmai de aceea șeful poliției nici nu ascultă prea mult. Se mulțumi să mormăie, confirmând:

— Exact așa și nimic din P7 nu clatină în mod direct situația probelor.

— Mda, corect, zise Fransson și atunci Micaela își ridică privirea din blocul de notițe.

P7, își zise ea, blestematul de P7. Îl avusese în mână acum vreo zece zile și tot nu se lămurise ce anume e. Dar era micul examen psihiatric care-l preceda pe cel mare, iar ea îl citise cu anumite așteptări și fusese aproape imediat dezamăgită. Tulburare de personalitate antisocială, scria la concluzii. O probabilă tulburare de personalitate antisocială. Cu alte cuvinte, Costa ar fi un soi de psihopat. Dar ea nu credea.

— Exact, spuse șeful poliției cu un nou entuziasm în glas. Acolo sunt cheile către personalitatea sa.

— Mda, da, poate, răspunse Fransson, foindu-se pe scaun.

— Dar trebuie făcut să recunoască.

— Sigur că da.

— Și v-ați apropiat de momentul ăsta?

— Oho, da!

— Și eu am jucat un anumit rol în acea dramă, nu? continuă Falkegren și pentru o clipă toți se făcură că nu înțeleg, chiar dacă de fapt înțelegeau destul de bine și de

aceea nici nu se miră nimeni când continuă: Doar v-am rugat să încercați o nouă tehnică de interogare.

— Da, exact, a fost un sfat înțelept, mormăi Fransson, gri-juliu să pară recunoscător, dar totuși nu prea impresionat.

După P7, Falkegren propusese să nu-l mai preseze pe Giuseppe Costa și să-l lase în schimb pe el să se exprime ca expert în psihologie, ceea ce evident că sunase un pic cam ciudat. Dar Falkegren nu se lăsase. „Imaginea lui despre sine e grandioasă, crede că știe totul despre fotbal“, spusese el și în cele din urmă, polițiștii au zis să facă o încercare. Într-o zi, când Giuseppe era din cale-afară de lăudăros, Fransson tatonase terenul.

— Tu, cu experiența ta amplă, ai putea să ne povestești cum gândește de fapt un om care face ceva atât de lipsit de cap, cum ar fi să omoare un arbitru, îi zisese el și atunci Costa chiar se lăudase și vorbise cu o asemenea înflăcărare, încât totul fusese considerat o mărturie indirectă, ceea ce reprezentase, evident, un moment interesant în anchetă.

Dar ceea ce înțelese abia acum Micaela era cât de mândru era Martin Falkegren de asta.

— Înțelegeți, e o abordare celebră. Există un exemplu cunoscut, spuse el.

— Aha, chiar așa? răspunse Fransson.

— Un jurnalist tânăr l-a intervievat pe Ted Bundy în închisoare în Florida.

— Scuze?

— Ted Bundy, repetă el. În persoană. Metoda a avut foarte mare succes cu el. Așa cum se știe, Bundy studiasse psihologia și, când a avut posibilitatea de a străluci ca expert, s-a deschis pentru prima dată.

Și atunci nu numai Micaela păru sceptică.

Ted Bundy.

Ar fi putut la fel de bine să-l dea ca exemplu pe Hannibal Lecter.

— Nu mă înțelegeți greșit, continuă Falkegren. Nu fac comparații. Vreau doar să spun că există noi studii în domeniu și noi tehnici de interogatoriu și că noi, cei din poliție...

Ezită.

— Da?

— ... avem mari lacune de cunoștințe. Aș spune chiar că am fost naivi.

— Chiar așa? zise Fransson.

— O, da. Chiar termenul de psihopat în sine a fost multă vreme considerat depășit și stigmatizant. Dar lucrurile s-au schimbat, slavă Domnului, și zilele trecute am fost la o prelegere, o prelegere fantastică, trebuie să spun.

— Ce chestie, zise Fransson.

— Exact. A fost incredibil de palpitant. Am stat cu toții lipiți de scaune, da, Doamne, Dumnezeule, ar fi trebuit să veniți și voi. Hans Rekke a ținut conferința.

— Cine?

Bărbații se uitară unii la alții. Era evident că nimeni n-auzise de el și, mai mult, că nu le păsa câtuși de puțin.

— E profesor de psihologie la Universitatea Stanford, un post incredibil de prestigios.

— Impresionant, zise Fransson ironic.

— Într-adevăr, răspunse Falkegren asurzitor. E citat în toate revistele de top.

— Fantastic, zise Ström la fel de ironic.

— Dar nu trăiește pe altă lume, să nu credeți așa ceva. E specialist în tehnici de interogatoriu și a ajutat poliția din San Francisco. E incredibil de ager la minte și competent.

Dar nici asta nu avu efectul scontat.

Mai degrabă, sublinie și mai mult divizarea între „noi“ și „ei“ din încăpere. Deveni și mai mult „el, șeful și carieristul“ care mersese la o prelegere și văzuse lumina, împotriva lui Fransson și a băieților săi, polițiștii stoici care munceau din greu, cu picioarele pe pământ și care nu credeau numaidecât că tot ce zboară se mănâncă.

— Profesorul Rekke și cu mine ne-am înțeles direct, am rezonat, continuă Falkegren, reușind în acest fel să spună că și el era special, de vreme ce rezona cu o persoană inteligentă. I-am povestit despre Costa, zise el.

— A, deci așa a fost.

Fransson ridică o sprânceană.

— I-am povestit despre latura lui grandomană și narcisistă și despre situația un pic dificilă în care ne aflăm, fără probe tehnice, continuă Falkegren.

— OK, zise Fransson.

— Și atunci a menționat abordarea aceea cu Bundy și-a zis că am putea s-o testăm.

— Ce bine că știm și povestea din spate, zise Fransson, dornic să încheie discuția.

— Dar pe urmă, după ce a fost așa un succes — după ce Costa chiar a început să vorbească —, m-am gândit, Doamne sfinte, dacă Rekke ne-a putut ajuta atât de mult doar așa, în trecut, atunci câte n-ar putea face dacă ar fi mai implicat în acest caz!

— Hm, da, ne putem întreba, zise Fransson deranjat.

— Exact, continuă Falkegren. De aceea m-am interesat puțin... da, știți că am contactele mele și chiar și de acolo au venit doar cuvinte de laudă. Doar cuvinte de laudă, domnii mei. De aceea mi-am luat libertatea să-i trimit profesorului Rekke tot ce avem.

— Ce zici că ai făcut? izbucni Fransson.

— I-am trimis dosarul anchetei, răspunse Falkegren, dând impresia că polițiștii nu înțelesesă exact.

Fransson se ridică.

— Ce dracu', asta e o violare a secretului anchetei preliminare, șuieră el printre dinți.

— Calm, calm, zise Falkegren. Nici vorbă de așa ceva. Rekke devine ca o parte din echipa noastră, și el, ca psiholog, are obligația secretului profesional. Acum, sincer vorbind, eu cred că avem nevoie de el.

— Prostii, șuieră Fransson.

— Ați făcut o treabă bună, așa cum spuneam, nu e niciun dubiu în privința asta. Dar nu aveți un caz beton. Aveți nevoie de o mărturie, iar eu sunt convins că Rekke vă poate ajuta. Descoperă contradicțiile și lacunele din mărturii ca nimeni altul.

— Deci ce trebuie să facem, după părerea ta? întrebă Fransson. Să-l lăsăm pe profesor să ne preia ancheta?

— Nu, nu, Doamne, nu. Ziceam doar să vă întâlniți cu el și să ascultați ce are de spus. Să vedeți dacă ne poate sugera o abordare nouă, o idee nouă. Vă primește sâmbătă la ora 2, acasă la el, în Djursholm. A promis să parcurgă tot materialul până atunci.

— N-am de gând să-mi pierd încă o sâmbătă liberă pentru un rahat fără sens, zise Axel Ström, care era cel mai bătrân din grup și se apropia de vârsta pensionării.

— OK, OK, *fair enough*. Dar unii dintre voi sigur pot merge. Tu, spre exemplu, continuă Falkegren, arătând cu degetul la Micaela. Rekke a sunat de fapt și a întrebat chiar de tine.

— A întrebat de mine?

Se uită jenată în jur, convinsă că e o glumă.

— Da, a fost nu știu ce interogatoriu pe care i l-ai luat lui Costa, care i s-a părut interesant.

— Nu-mi pot im... începu ea.

— Unu la mână: Vargas nu poate merge singură, întrerupse Fransson, adresându-i-se lui Falkegren. Nu are nici pe departe suficientă experiență și doi la mână: cu tot respectul, Martin, ai fi putut să ne informezi și pe noi dinainte. Ai lucrat pe la spatele nostru.

— Recunosc. Și te rog să-mi accepți scuzele.

— Ei bine, acum asta e. Mă bag și eu.

— Bun.

— Dar n-am de gând să urmez nici măcar unul dintre sfaturile profesorului dacă nu îmi place. Eu conduc ancheta, nimeni altcineva.

— Evident. Dar du-te acolo cu mintea deschisă.

— Eu am mereu mintea deschisă. E inclus în jobul meu, zise el și atunci Micaelei îi veni să pufnească pe nări sau să spună ceva ucigător.

Dar își ținu gura ca de obicei și încuviință dând din cap cu gravitate.

— Mă bag și eu, spuse Lasse Sandberg.

— Și eu, zise Jonas Beijer.

Și așa rămase.

Sâmbăta următoare se întâlniră în fața sediului poliției și porniră spre vila mare din Djursholm — ea, Fransson, Sandberg și Beijer.

Trei

Micaela își amintea, firește, momentul când afluase. În ziua în care îl arestaseră. Era ora 9 seara și ea urma să-și viziteze mama pe strada Trondheim. Era începutul lui iunie, dar aerul era rece ca într-o zi de octombrie și grădina era plină de lume. Când se apropiase, se întorseseră spre ea fețe indignate și, în doar câteva minute, înțelesese în mare ce s-a întâmplat.

Giuseppe Costa, sau Beppe, cum îi spunea ea, omorâse în bătaie un arbitru de fotbal. Fusese un meci cu echipa academică a băieților din Bromma, unde juca fiul lui, Mario, și spre finalul celei de-a doua reprize, Beppe intrase în fugă pe teren, foarte beat, și începuse să facă scandal și să lovească în stânga și-n dreapta. Fusese nevoie de cinci, șase persoane ca să-l pună la pământ și după aceea, când toată lumea crezuse că situația s-a calmat, el s-ar fi dus după arbitru cu priviri furioase.

— Sună de-a dreptul bolnav, spusese ea și urcase la maică-sa, care stătea pe terasă și se uita la ce se întâmplă jos.

Mama ei avea părul lung și alb despletit și purta papuci de casă fără șosete și un pulover hippy înflorat, nou.

Vântul bătea cu dușmănie și maică-sa părea neliniștită, de parcă i-ar fi fost frică să nu se fi întâmplat ceva cu Lucas sau Simón.

— *De qué están hablando?* zisese ea.

— Cică Beppe a omorât în bătaie un arbitru de fotbal, răspunsese ea și atunci maică-sa fusese mai mult ușurată că nu făcuse Simón iar vreo tâmpenie sau ceva foarte periculos.

Dar mai târziu, când luau cina, părusese cumva mai înviorată.

— Odată și-odată tot s-ar fi întâmplat, zisese ea.

Nu că Micaela s-ar fi gândit exagerat de mult la asta atunci. E o chestie din aia pe care doar o vești afară din tine, bănuise ea. Dar pe urmă o enervase. Părea dintr-odată că Beppe se născuse pentru a omorî un arbitru. Întregul Husby explodase de zvonuri și povești vechi, care păreau toate să indice iminența unei fapte de asemenea dimensiuni, și poate că de aceea Micaela mergea în direcția opusă și povestea și altele. Mai ales o întâmplare care era puțin importantă pentru ea.

Avea doar 11 sau 12 ani pe atunci și pe vremea aceea auzea vorbindu-se despre Beppe destul de des. Tot felul de bătaii, scene la cârciuma din Husby, țipete și scandal din apartamentul lui.

În perioada aceea, Simón, cel mai tânăr dintre frații ei mai mari, era pasionat de hip-hop. Uneori avea sentimentul că hip-hopul era singurul lucru care nu-i lua viața și, la fel ca mulți alții, și lui îi era frică de Beppe. Acesta obișnuia să-i lovească cu picioarele pe băieții care puneau Eminem la casetofoanele portabile în piață. Cu toate acestea, Beppe trebuie să fi înțeles că Simón avea o nevoie disperată de validare, fiindcă se apropiase cumva de el și într-o zi dispăruseră împreună și repetaseră. Mai târziu,

seara, făcuse câțiva pași în față, chiar lângă grătar, și se umflase în pene. O să interpreteze un cântec, așa zisese.

— Nu acum. N-avem chef, țipaseră ceilalți.

— Gura! Am ceva special de oferit, zisese el și-i făcuse semn lui Simón să se apropie.

Simón fluturase din mână în semn că refuză, la fel de pierdut și rătăcit cum era întotdeauna în fața altora. Dar pe urmă făcuse câțiva pași de dans, cum ea nu mai văzuse până atunci. După care el și Beppe intonaseră pe ritmuri de rap *Eu sunt fiul rătăcit care-a spart o bancă și-a sunat la numărul de gardă*, scris de Simón, iar Micaela nu mai ținea minte vreo altă dată când oamenii să fi ovaționat atât de mult în grădină.

Nu era nimic ciudat, de fapt. Bănuia că toți ucigașii făcuseră și lucruri frumoase la viața lor. Totuși, rămăsese în ea, ca o enigmă care se cerea descifrată. Povestise această întâmplare de câteva ori după comiterea crimei și, într-un final, aflase că Beppe în persoană ar vrea să stea de vorbă cu ea. Mesajul i-l transmisese inspectorul criminalist Jonas Beijer.

— Consideri că ești recuzabilă din cauza relației tale cu Costa? o întrebase el.

— Nu știu, răspunsese ea.

Dar Jonas nu păruse să-i audă ezitarea, ci îi spusese „stabilește un contact și vezi dacă poți să-l faci să vorbească“. Era ceva hazardat, evident. Din câte înțelesese ea, nu funcționase nimic până atunci. Giuseppe abia dacă se putuse ține la subiect la interogatorii și nu recunoscuse nici măcar ceea ce putuseră vedea cu toții pe o înregistrare video a meciului.

Ca întotdeauna, se pregătise minuțios și în dimineața zilei de 10 iunie se dusesse la el. Era singur în sala de

interogatoriu și fuma o țigară. Silueta lui uriașă și răvășită părea că intrase la apă și îi zâmbise nesigur.

— Se zvonește că spui lucruri bune despre mine, începu el.

— Povestesc și multe aiureli.

— L-am plăcut pe tatăl tău. Ne scriam bilețele.

— Toți îi scriam bilețele.

— Dar a fost un tip fain, continuase el și păru-se atât de sfâșietor de nefericit, încât Micaelei nu-i fusese greu să-i pară rău de el.

Părea să aibă toată lumea împotriva lui și poate că tocmai de aceea — într-o încercare de a-și ascunde simpatia — îl luase tare și după aceea auzise că a obținut multe informații noi. Jonas Beijer o lăudase, iar ea se surprinsese spunând „ascunde ceva“, ceea ce făcuse impresie.

Simțise asta direct, de parcă trecuse un soi de test, iar în ziua următoare i se ceruse să facă parte din echipa de anchetă.

— Avem nevoie de cineva cu puțină perspectivă, spusese Jonas și chiar dacă ea înțelesese imediat că nu toți o primiseră cu brațele deschise, tot fusese copleșită.

Era un pas mare făcut peste noapte, de la polițist de proximitate la anchetator al unei crime despre care vorbeau toți, și începuse să viseze că într-un final va ajunge comisar sau poate ceva mai sus, comisar-șef. Primele săptămâni, până să înceapă să ezite, fusese nespus de mândră și hotărâtă.

Patru

În sâmbăta în care trebuiau să meargă prima dată la profesorul Rekke, în ziar nu mai scria nimic despre crimă, nici măcar un articol în care să fie dezbătută violența în fotbal sau ceva despre hărțuirea arbitrilor și a copiilor, nimic.

De aceea, citi doar știrile externe, exact cum făcea taică-su pe vremuri și de fapt nu era nimic nou în Irak. Oficial, războiul se încheiase, deși, evident, nu se încheiase. În fiecare zi, aveau loc noi atentate sinucigașe. Se părea că va mai dura până avea să se nască din ruine frumoasa democrație occidentală.

Afară, în piața din Kista, era din nou un soare arzător, iar ea se ridicase de la masa din bucătărie și se îndrepta spre șifonier, când sună telefonul. Era Vanessa, cea mai bună prietenă a ei. Fiind sâmbătă dimineață, Micaela bănuia că va primi un raport din lumea petrecerilor, ceea ce chiar se adeveri — o poveste lungă și încâlcită despre „un suedez nașpa de siropos“, care încercase să facă sex cu ea în autobuzul spre casă.

— N-am chef de din astea, zise ea.